

end at Forsørgelsespligten paa enkelte Punkter endog er indskrænket, idet det ikke forekommer mig, at der i Lovforslaget er fastholdt nogen absolut indbyrdes Forsørgelsespligt mellem Ugtefæller. Det er jo bekendt om ikke af Andet, saa af Fattigkommissionernes Betænkning, at en Bestemmelse som den af Kommissionen foreslaaede, findes i et Nabolands Lovgivning om Fattigvæsenet, nemlig i Norges, hvor Familiens Forsørgelsespligt, saavidt jeg erindrer, er ligefrem absolut, medens det her i Lovforslaget kun er et „kan“. Jeg tror ikke at feile, naar jeg siger, at det i den norske Lov af 1863 om Fattigvæsenet er gjort til en absolut Forpligtelse for Ascendenter og Descendenter at forsørge hinanden. Jeg kunde nu meget ønske at vide, om Regeringens Forslag, der afviger herfra, skulde støtte sig paa Kundskab om, at denne Bestemmelse havde vist sig uheldig i det Naboland, hvor den allerede har virket i en Række af Aar. — Fjærend jeg omtaler det for mig vigtigste Punkt i Loven, eller i alt Fald den væsentligste Anse, jeg har imod Lovforslaget, skal jeg udtale min fulde Anerkjendelse af en ny Regel, som er kommen ind i Lovforslaget, nemlig den om Udlændingers Behandling her i Landet. Jeg tror, at der i Virkeligheden derved er naget det, man burde tilstræbe, nemlig den fulde Gjenfærdighed, Noget, der, som bekendt, tidligere i høj Grad saanedes, hvad der har fastet ufortjente Byrder paa danske Kommuner. — Naar der i Lovforslaget er foreslaaet, at Forsørgelsesstedet for Fremtiden skal være Fødestedet eller rettere sagt, at Fødestedet for Fremtiden skal være Forsørgelsesstedet, forekommer dette mig at være en Bestemmelse, som er stridende mod sundt og rigtige Principer, og det synes mig, at de Hensigtsmæssighedsgrunde, som ere anførte derfor, saavel i Fattigkommissionens Betænkning som i de Motiver, der ledsage Regeringens Forslag, langt fra ere tilstrækkelige til, at man skulde fravige det, som dog i og for sig er det Sundt, Naturlige og Rigtige. Det forekommer mig, at det ikke kan være den allerfjerneste Tvivl om, at det rigtige Udgangspunkt maa være det, at enhver Kommune skal forsørge sine Egne; men det synes nu vigtigst af alt, at man ikke ret vel kan fjerne sig længere fra denne Hovedregel, end naar man gjør Fødestedet til Forsørgelsessted, da det saa bliver aldeles tilfældigt, om det bliver et af de Individuer, der virkelig høre Kommunen til, som bliver at forsørge der, eller ikke. Befolkningen er jo, som bekendt, ikke stavnbundet her i Landet, den vælger med den allerstørste Frihed sit Opholdssted og sin Virkefreds, og det forekommer mig, at, naar man vil spørge om, hvem der med Retten kan gjøre Fordring paa at betragtes som Kommunen tilhørende, maa det være det Individ, som frit har valgt vedkommende Kommune til Virkefreds, som der har betalt kommunale Skatter, der udøvet sin kommunale Valgret, kort sagt, paa ethvert Punkt har sluttet sig til vedkommende

Kommune, og at det derimod paa ingen Maade kan være saaledes, at den Kommune kan betragtes som ham nærmest, hvori han ganske tilfældig første Gang har set Dagenslys, ikke at tale om, at Lovforslagets Bestemmelser jevnlig ville henføre Individet til Forsørgelse paa Steder, hvor de ikke engang ere fødte, men hvor kun deres Forældre, Bedsteforeldre, maasse Oldfædre ere fødte — dette dog kun som rene Undtagelser. Det forekommer mig, at Reglen er i allerhøjeste Grad vilkaarlig. Naar jeg ser hen til, hvilke Hensigtsmæssigheds Grunde, der ere anførte for at gjøre Fødestedet til Forsørgelsesstedet, saa har jeg ikke kunnet finde mere end tre. Den ene er den, at det kunde være langt lettere og simplere at afgjøre, hvor et Individ var forsørgelsesberettiget, naar man holdt sig til Fødestedet i Stedet for at holde sig til Opholdsstedet. Ja, jeg vil indrømme, at det i mange Tilfælde vil være lettere at afgjøre, men paa ingen Maade i alle. Naar nu et Individ bliver trængende til Forsørgelse efter at have levet 5, 10, 20 Aar i en Kommune, er det aldeles utvilsomt, uden at man behøver at søge Papiir og Blæk paa at faa den Sag klar, at han tilhører denne Kommune, hvormod det dog maasse kunde have sin Vanskelighed at faae opsporet hans Fødested; men selv om det skulde holde Stik, at det vilde være noget lettere og noget simplere at faae bestemt Forsørgelsesstedet ved at holde sig til Fødestedet istedetfor Opholdsstedet, forekommer det mig dog, at dette Hensyn ikke kan have nogen afgjørende Betydning. Jeg tvivler ikke om, at enhver Kommune i Landet med den største Fornøielse vil anvende det Fornødne af Papiir, Blæk og Præmærkter for at frit sig for en Fattig i Stedet for efter Lovforslagets simple Regel at modtage ham, fordi han er barnefødt der. Den anden Hensigtsmæssighedsgrund, som er anført, har ganske vist langt større Vægt, dersom den overhovedet holder Stik, og det er den, at man ved at fravige Opholdsstedet som Forsørgelsessted eller rettere et længere Tidsophold i Kommunen som givende Forsørgelsesberettigelse, skulde kunne undgaa den ganske vist ofte meget forargelige Fordrivelse fra Kommunen af de Fattige eller dem, som true med at blive Fattige, kort sagt, disse forskellige Kunstgreb, som gjøres fra Fattigbestyrelsernes Side for at laste Forsørgelsespligten over paa Nabo kommunen, men jeg gad dog egentlig nok vide, om der ikke ogsaa efter Lovforslaget i saa Henseende bliver en meget vist Dumleplads tilbage. Min ærede Gjenbo, den 3die Landsstingsmand for 8de Aarheds (Brinck-Seidelin) har allerede antydet en Paragraf, som kunde være meget brugbar, og der vil jo findes mange saadanne. Jeg vil dog spørge, om ikke Lovforslagets Bestemmelse om, at den 50-aarige Mand med 10 Aars Ophold i Kommunen bliver forsørgelsesberettiget paa Opholdsstedet i Stedet for paa Fødestedet, netop indbyder til de samme Mandøvrer, som nu finde Sted. Hvad vil være simplere end at faae ham til i 49 Aars Alderen at modtage